

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 586/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., B., vedené pod sp. zn. Rvp 16089/2012 až sp. zn. Rvp 16092/2012 vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Zvolen sp. zn. 26 Er 847/2008 zo 6. apríla 2011, sp. zn. 11 Er 1316/2004 z 3. novembra 2011, sp. zn. 11 Er 2005/2003 z 27. augusta 2010 a sp. zn. 11 Er 3488/2007 z 10. novembra 2011, ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 CoE 375/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. 1 CoE 400/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. 43 CoE 159/2012 z 28. augusta 2012 a sp. zn. 17 CoE 207/2012 z 27. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 16089/2012 až sp. zn. Rvp 16092/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 16089/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 21. decembra 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 26 Er 847/2008 zo 6. apríla 2011, sp. zn. 11 Er 1316/2004 z 3. novembra 2011, sp. zn. 11 Er 2005/2003 z 27. augusta 2010 a sp. zn. 11 Er 3488/2007 z 10. novembra 2011 (ďalej spolu len „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“), ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoE 375/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. 1 CoE 400/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. 43 CoE 159/2012 z 28. augusta 2012 a sp. zn. 17 CoE 207/2012 z 27. septembra 2012 (ďalej spolu len „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní splatiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vo veciach pôvodne vedených pod sp. zn. Rvp 16090/2012 a sp. zn. Rvp 16091/2012 bolo na zabezpečenie úveru účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, je možné okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Táto zápisnica bola exekučným titulom na vykonanie exekúcie. Vo veciach pôvodne vedených pod sp. zn. Rvp 16089/2012 a sp. zn. Rvp 16092/2012 bol exekučným titulom na vykonanie exekúcie rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu zriadeného obchodnou spoločnosťou S., a. s., B. Súdny exekútor na základe poverení udelených okresným súdom začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. V priebehu exekučného konania bolo napadnutými uzneseniami okresného súdu rozhodnuté o zastavení prebiehajúcich exekučných konaní. Krajský súd na základe odvolaní

sťažovateľky svojimi napadnutými rozhodnutiami potvrdil napadnuté rozhodnutia okresného súdu ako vecne správne.

V sťažnostiach sťažovateľka uvádza, že sa nemohla „... stotožniť s odôvodnením označeného rozhodnutia porušovateľa a to tak po stránke právnej, ako aj po stránke skutkovej a preto podal proti nemu odvolanie. Navyše, sťažovateľ podal po podaní odvolania návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 zmluvy o fungovaní EÚ! Porušovateľ v prvom rade a ani porušovateľ v druhom rade nerozhodli do skončenia konania o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania! Porušovateľ v druhom rade rozhodol priamo o odvolaní sťažovateľa a to tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil... V danom rozhodnutí sa súd vôbec nezmieňuje o procesnom návrhu sťažovateľa! Práve chýbajúca procesná činnosť porušovateľov vecne vyjadrená vydaním rozhodnutia o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 zmluvy o fungovaní EÚ, ako aj úplná ignorácia právnej argumentácie a tvrdení sťažovateľa vo vzťahu k nutnosti súdu konať položením prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie, zásadným spôsobom porušila základné práva sťažovateľa...“.

Sťažovateľka podala v priebehu konania pred všeobecnými súdmi návrhy na prerušenie konaní postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktoré odôvodnila tým, že «súd sa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nijako nezdôvodnil prečo považuje rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere. Máme za to, že v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie... Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. Máme za to, že v danom prípade je potrebné požiadať Súdny dvor Európskej únie aj o výklad čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a to v súvislosti s výkladom pojmu „neprijateľná zmluvná

podmienka“ v kontexte smernice Rady 93/13/EHS a jej následnej aplikácii exekučným súdom a dopadom na existujúce právne vzťahy.».

Podľa sťažovateľky „Všeobecný súd mal zákonnú povinnosť zaoberať sa návrhom sťažovateľa a umožniť mu tak dosiahnuť stav (resp. minimálne ovplyvniť pokračovanie civilného procesu), v ktorom by sa právna vec pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva spoločenstva (či únievého práva) podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ Súdnym dvorom Európskej únie v konaní o prejudiciálnej otázke.“.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, alternatívne postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu, napadnuté rozhodnutia krajského súdu zruší a veci vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov.

V zmysle § 112 ods. 2 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 16089/2012 až sp. zn. Rvp 16092/2012 a z neho vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky, okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení týchto sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktorými krajský súd potvrdil napadnuté rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekúcií, čo malo mať za následok porušenie jej označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ak ústavný súd zistí, že sťažnosť sa týka toho istého sťažovateľa a tej istej veci, odmietne ju ako neprípustnú už po jej predbežnom prerokovaní.

Ústavný súd zo spisov pôvodne vedených pod sp. zn. Rvp 16097/2012, sp. zn. Rvp 16098/2012, sp. zn. Rvp 16101/2012 a sp. zn. Rvp 16103/2012 zistil, že sťažovateľka 21. decembra 2012 doručila ústavnému súdu obdobné sťažnosti, v ktorých (zhodne s týmito sťažnosťami) namietala okrem iného aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu, pričom v týchto sťažnostiach okrem iného formuluje aj výhrady voči tomu, že v predmetných veciach konajúce súdy nepožiadali Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke. O sťažnostiach pôvodne vedených pod sp. zn. Rvp 16097/2012 a sp. zn. Rvp 16103/2012 ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 320/2013 z 5. júna 2013 tak, že tieto spojil na spoločné konanie a následne ich odmietol. Ústavný súd obdobne rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 338/2013 z 19. júna 2013 o sťažnostiach pôvodne vedených pod sp. zn. Rvp 16098/2012 a sp. zn. Rvp 16101/2012.

Porovnaním posudzovaných sťažností a sťažností pôvodne vedených pod sp. zn. Rvp 16097/2012, sp. zn. Rvp 16098/2012, sp. zn. Rvp 16101/2012 a sp. zn. Rvp 16103/2012, ktoré ústavný súd spojil na spoločné konanie a o ktorých rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 320/2013 z 5. júna 2013 a uznesením sp. zn. II. ÚS 338/2013 z 19. júna 2013 (ktoré odmietol z dôvodu nedostatku právomoci a zjavnej neopodstatnenosti sťažností), ústavný súd zistil, že sťažovateľka nimi namieta postup okresného súdu a krajského súdu v totožnom súdnom (exekučnom) konaní a žiada v nich vysloviť porušenie tých istých práv a zrušiť totožné uznesenia krajského súdu.

Z uvedeného teda nespochybniteľne vyplýva, že ústavný súd už o sťažnostiach sťažovateľky s totožným petitom, teda aj predmetom konania, rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 320/2013 z 5. júna 2013 a uznesením sp. zn. II. ÚS 338/2013 z 19. júna 2013. Uvedené zistenie odôvodňuje odmietnutie posudzovaných sťažností ako neprípustných podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže tým došlo k naplneniu dôvodu neprípustnosti zakotveného v § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že posudzované sťažnosti obsahujú podrobnejšiu argumentáciu vo vzťahu k povinnosti všeobecného súdu prerušiť napadnuté konanie v súvislosti s prejudiciálnou otázkou. Pokiaľ sťažovateľka chcela rozšíriť alebo doplniť argumentáciu k už skôr doručeným sťažnostiam, mohla tak urobiť formou ich doplnenia. Keďže sťažovateľka namiesto uvedeného postupu zvolila podanie nových sťažností, ktorých predmetom je porušenie identických práv postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v totožnom konaní, vystavila sa tak riziku, že posudzované sťažnosti budú odmietnuté z dôvodu ich neprípustnosti.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky (vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti) v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2013